

ви и да е думи, нито кой знае каква пѣсенъ. И макаръ да до-сѣти, че тази пѣсенъ допада до сърце на Царка, той я пѣше, защото тя му напомня за ония жени, които сж тъй ред-ко и една само срещна нѣкога.

Мъглата потупа по рамото Павла и усети, че му става близъкъ тозъ мжжъ. Той намираше, че Павелъ съ пѣснитѣ и дарето си лесно ще постигне онова, което уговориха по-между си.

Петко Мъглата прати жена си да наточи пресно вино въ бѣклицата, а Павелъ подзе друга пѣсенъ:

Додѣяло ми е, Богдане,
Кървави ризи да пера.

Когато Царка изнесе бѣкли-цата и чу Павла съ каква жарь пѣе пѣсенъта — спре погледъ